

Květná neděle (9.4.2017)

Výňatky z apoštolské exhortace papeže Františka *Radost evangelia:*

„Mezi pokušeními a novými motivacemi: výzva k osobnímu obrácení“

262. Z hlediska evangelizace nejsou potřebné ani mystické nabídky bez účinné sociální a misijní angažovanosti, ani sociální a pastorační promluvy a postupy bez spirituality, která proměňuje srdce. Takovému jednostranné a destabilizující přístupů osloví pouze malé skupiny a nemají hlubší dopad, protože mrzačí evangelium. Je zapotřebí stále pěstovat vnitřní prostor, který dává angažovanosti a aktivitě křesťanský smysl. Bez delších chvil prožitých v adoraci, v modlitbě nad slovem a v upřímném dialogu s Pánem povinnosti snadno ztrácejí smysl, oslabí nás únava i těžkosti a naše horlivost vyhasne. Církev se nemůže obejít bez plíc modlitby. (...)

264. První motivací k evangelizaci je Ježíšova láska, kterou jsme přijali, zkušenost, že jsme byli spaseni, jež nás vede k tomu, abychom ho milovali stále více. Co by to bylo za lásku, která necítí potřebu mluvit o milované osobě a představovat ji druhým? Pokud nezakoušíme intenzivní touhu sdílet tuto lásku, potřebujeme se zastavit v modlitbě a prosit Pána, aby nás opět nadchl. Každý den potřebujeme prosit a žádat o jeho milost, aby on otevřel naše chladné srdce a otřásl naším vlažným a povrchním životem. (...)

266. Toto přesvědčení se však udržuje neustále obnovovanou osobní zkušeností s jeho přátelstvím a jeho poselstvím. Nelze vytrvat v horlivé evangelizaci, nebudeme-li na základě vlastní zkušenosti přesvědčení o tom, že poznat Ježíše, či nepoznat jej není totéž, že není totéž kráčet s ním, či namáhavě tápat, není totéž moci mu naslouchat, či neznat jeho slovo, není totéž mít možnost kontemplovat jej, klanět se mu a spočívat v něm, anebo tuto možnost nemít. (...)

268. Chceme-li být autentickými hlasateli evangelia, musíme si též pěstovat duchovní radost z toho, že zůstáváme nablízku životu lidí, a to až do té míry, že se to stane zdrojem svrchované radosti. Misijní poslání je vášně pro Ježíše, avšak současně i vášně pro jeho lid. (...) Bere nás z lidu a posílá nás k lidu, takže naše identita bez této příslušnosti nemá smysl.

270. Někdy cítíme pokušení být křesťany, kteří se drží v bezpečné vzdálenosti od Pánových ran. Avšak Ježíš chce, abychom se dotýkali lidské bídy, trpícího těla druhých. Očekává, že přestaneme hledat osobní či společné úkryty, které nám umožní zachovávat si odstup od lidského dramatu, a odhodláme se opravdu vstoupit do kontaktu s konkrétní existencí druhých a zakusíme moc něhy. (...)

271. Je pravdou, že ve svém vztahu ke světu máme vydávat počet ze své naděje, ale nikoli jako nepřátelé, kteří ukazují prstem a odsuzují. (...) Je jasné, že Ježíš Kristus nechce, abychom byli knížaty s pohrdavým pohledem, nýbrž muži a ženy lidu. (...)

275. Uvažovali jsme o nedostatku hluboké spirituality, který se projevuje pesimismem, fatalismem a nedůvěrou. Někteří lidé se nevěnují misijnímu poslání, protože jsou přesvědčení, že se nemůže nic změnit, a proto je zbytečné se snažit. (...) Tento postoj je záluďnou výmluvou, aby člověk mohl zůstat ve svém pohodlí, ve své lenosti, nespokojeném smutku a v sobecké prázdnotě. Jde o sebedestruktivní postoj, protože člověk nemůže žít bez naděje. Myslíme-li si, že věci se nezmění, připomeňme si, že Ježíš Kristus přemohl hřích a smrt a je plný moci. Ježíš Kristus opravdu žije. (...)

Otázky k zamyšlení

- **Mám pocit, že v mém životě existuje rovnováha mezi modlitbou a angažovaností? (§ 262)**
- **Cítím potřebu mluvit o Ježíšovi s ostatními? Pokud ne, co mi brání a jak to můžu odstranit? (§ 264 a 266)**
- **Opravdu věřím, že Ježíš chce, abychom byli „muži a ženy lidu“ a abychom byli blízko životu lidí a jejich utrpení? Jak? (§ 268 do 271)**
- **Jak bojuji proti „pesimismu, fatalismu a nedůvěře“ (§ 275)? Opravdu věřím, že Ježíš žije a má moc změnit situaci, svět i mě samotného?**